

La darrera mostra del treball d'en JOAN.

Sembla que la majoria de fotografies importants són en blanc i negre, inclús alguns cineastes l'han recuperat per les seves pel·lícules, què té el Blanc i negre que no tingui el color?

No té res; inclús diria que la fotografia en blanc i negre no existeix, és fotografia en color, el que passa que amb una reducció de l'escala cromàtica. El Negre no existeix en fotografia; parlem tècnicament de negres-blaus, negres-verds, sèpia, etc. en funció del revelador i els papers;

que fem servir. Al marge d'això no podem parlar del color o del blanc i negre com si fossin categories; és com per exemple el fet d'utilitzar un teleobjectiu o un gran angular no dóna dues categories diferents de fotografia. És cert que es manté històricament una espècie de polèmica per raons diverses: el blanc i negre és més allunyat de la realitat, per tant és més abstracte; el color és més llamener, més espectacular, per això moltes vegades el fotògraf que es planteja una obra de creació

el què fa és buscar-se handicaps, perquè serà precisament el resoldre aquestes dificultats el que li donarà unes sortides interessants, creativament parlant.

També el blanc i negre i el sèpia, són modalitats monocromàtiques que s'identifiquen amb una idea del passat. S'utilitzen moltes vegades per recuperar aquesta cosa nostàlgica, més poetitzant, més romàntica.

Creus que és difícil iniciar-se en el món de la fotografia, per exemple aprendre a revelar etc.?

No, perquè actualment hi ha molta informació, és una cosa purament mecànica, només cal una mica de pràctica. Però per a mi això no és gens important.

Allò veritablement important i que passa per alt moltes vegades és reconèixer que fotografia vol dir aprendre a mirar, aprendre a veure ... i aprendre a aïllar el temps, quan es donen unes circumstàncies de llum, quan hi ha una expressió que interessa, etc.

Quina és la teva relació amb La Roca?

Puc diferenciar tres etapes: l'etapa de la meua infància està molt lligada a La Roca; quan penso en quan era nano m'imagino a La Roca. L'adolescència l'associo a Barcelona. L'etapa més actual torna a estar molt vinculada a La Roca. Actualment vinc a La Roca per aïllarme, per concentrar-me, per treballar sobretot en coses de tipus creatiu, perquè hi tinc l'estudi, és a dir tota la part fotogràfica pràctica. A Barcelona en canvi hi tinc la biblioteca, l'arxiu, per preparar conferències, redactar articles, etc. Venir a La Roca suposa per a mi, un espai de recolliment i unes condicions de tranquil·litat. Em considero molt afortunat de poder mantenir un equilibri entre Barcelona i La Roca, que em dóna molta estabilitat.

Teresa Ametller